

XAIME TOXO

Non ser sereas levoulles anos.
Escuras
Como adeuses.
Como raíces que se afunden na terra.
Como certas bágoas de chuvía gris.
Eran unha distancia
e un presentimento.
Unha habitación atuída de ecos,
coa roupa ciscada polo chan.
Algo máis que un mar polo medio
ou un refacho de salgada ardentía.
Unha humidade no corazón
e un mandil cunha xouba bordada no peto.
Fotografías esquencidas entre cadeas de montaxe e empaquetadoras.
Mensaxes na cartografía do paraíso:
“Agora vivimos aquí”.
Na fábrica pechada e grande,
edificada no aire do recordo
con alicerces de saín e teitos de madeira.
Acubilladas nos niños das anduriñas.
Viaxando polos berros que non han volver
pero siguen a chamar por elas dende as coordenadas remotas das baiucas.
No espazo morno dos sons
escochando verbas nos contraluces do terreiro,
á sombra das fachadas xiadas
de baldosas pintadas por Lugrís.
Detidas na nada;
ou, o que peor, no derrubado baleiro da nada.
Antes da chegada da ferruxe.
Eran mirada de vento e soedade de encerro
co puño en alto.
Quizais foi así como elas naceron,
mariñeiras desde o principio.
Escuras e tenras
como as horas que na invernía
pasaban ollando o mar.

